πώς θά μπορούσατε περίφημα ἐσεῖς νά κάνετε τό φάντασμα...θά σᾶς πήγαινε θαυμάσια μιά ἀπό τίς πανοπλ ες ποὺ ὑπάρχουν στή γαλαρία... Θά προσπαθήσετε νά μιλήσετε μὲ βαθειά φωνή .. Δὲν φαντάζομαι ἡ μὶς Αὐγούστα νά γνωρίζη τὴ φωνὴ τοῦ σὲρ Ροῦπερτ!... Κι' ἔπειτα, ὑποθέτω πὼς ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἔχει πεθάνει πρὶν ἀπὸ πεντακόσια χρόνια, δὲν μπορεῖ νἄχη πολὺ δυνατὴ φωνή, ἔ; Σεῖς τί λέτε;

Ἡ νέα γέλασε καὶ δὲν ἀπάντησε.

Τὸ ἴδιο βράδυ μετα τὸ δεῖπνο, ἡ μὶς Αὐγούστα ἔφερε πάλι τὴν κουβέντα στὸ φάντασμα.

—Μά, θεία μου! διαμαρτυρήθηκε ἡ Αὐρηλία. Δὲν ὑπάρχει φάντασμα!

—Ἐσύ, μικροῦλα μου, νά μὴ μιλᾶς γιά πράγματα ποὺ δὲν ξέρεις!... Ἀπόψε τά μεσάνυχτα, θά πάω στὴ γαλαρία τῶν πορτραίτων. Ἐκεῖ παρουσιάζεται τὸ φάντασμα τοῦ σὲρ Ροῦπερτ. Μήπως θέλετε νά μὲ συνοδέψετε, μίστερ Χόαρ;... Ὄχι!... Τότε ἐσύ, Χάρρυ;... Οὔτε!... Ἐσὺ λοιπόν, Αὐρηλία;

—Εὐχαριστῶ, θεία μου, εἶπε ἡ νέα. Ἂν ἀντικρύσω φάντασμα, ὑποθέτω πὼς θά τρομάξω τόσο πολύ, ὥστε θά ξεφωνήσω!.. Λοιπόν...καταλαβαίνετε...

. . . . . .

Μεσάνυχτα παρά εἴκοσι... Ἡ Αὐρηλία ντυμένη μὲ μιά ἀπὸ τίς πανοπλίες, προχωρεῖ μὲ κόπο στὸν σκοτεινὸ διάδρομο. Ἡ μίσσις Κάρρολλ τὴ βοηθεῖ, ἀνοίγει τὴ βορεινὴ πόρτα τῆς γαλαρίας κι' ἀμέσως κατόπιν ἀπομακρύνεται.

Μὲ δυσκολία ἡ νέα κατορθώνει νά καθήση στὸ ντιβάνι, πίσω ἀπὸ ἕνα παραβάν, γιά νά περιμένη τὸν ἐργομὸ τῆς θε ας της. Τεντώνει μπροστά της τὰ πόδια της, γιατί τὰ νοιώθει παγωμένα καὶ μουδιασμένα μέσα στὸ βαρὺ μετάλλινο περίβλημά τους. Σκέπτεται μὲ κάποια ἀνησυχία πὼς ἂν πραγματικὰ ὑπάρχει καὶ παρουσιασθῆ τὸ φάντασμα τοῦ προγόνου της, δὲν θἄχη τὸ θάρος νὰ τὸ ἀντιμετωπίση! Θὰ θελήση νὰ φύγη κι' ἀσφαλῶς θὰ πέση...

Ξαφνικὰ μιὰ ἀνατριχίλα περνᾶ σ' ὅλο τὸ κορμί της... Τί ἦταν αὐτό;... Θεέ!... Μιὰ σκιά!... Μιὰ σκιὰ ποὺ προχωρεῖ ἀργὰ πρὸς τὸ μέρος της μὲ παράξενο μεταλλικὸ ἦχο... Πλησιάζει... Τὴν ἔφθασε... Ξαφνικὰ ὅμως τὸ ἄλλο φάντασμα σκοντάφτει στὰ πόδια της καὶ σωριάζεται ἀπάνω της...

—Χάρρυ!.. Χάρρυ!.. ξεφωνίζει πνιχτὰ ἡ Αὐρηλία, σὰν νὰ ζητοῦσε στὴν κρίσιμη ἐκείνη στιγμὴ βοήθεια ἀπ' τὸν ἐξάδελφό της.

—Μὰ τὴν πίστι μου, αὐτὸ δὲν τὸ περίμενα! λέει τὸ φάντασμα ποὺ παραδόξως ἔχει τὴ φωνὴ τοῦ Χάρρυ.

Ἕνα ἠχηρὸ μεταλλικὸ ἀγκάλιασμα ἐπακολουθεῖ.

—Θεέ μου! Χάρρυ, ἐσὺ εἶσαι λοιπόν;

—Ἐγὼ εἶμαι, βέβαια!... Ὡστόσο ἐξήγησέ μου, γιατί, ἀφοῦ δὲν ἤξερες ποιὸς ἦταν μέσα στὴν πανοπλία ποὺ φοράω, φώναξες: «Χάρρυ! Χάρρυ!»

—.Χμ! Φοβήθηκα, βλέπεις! δικαιολογήθηκε ἡ νέα.

—Τότε, ἐπειδὴ μπορεῖ στὴ ζωή σου κι' ἄλλοτε νὰ τύχη νὰ τρομάξης, ἴσως θἄταν φρόνιμο νὰ βοίσκωμαι πάντοτε κοντά σου... Οὔφ! ἂς βγάλουμε αὐτὲς τὶς σιδερένιες μάσκες κι' ἔλα νὰ φιληθῆ...

—Μή! φώναξε ἡ νέα. Πλησιάζουν τὰ μεσάνυχτα καὶ θἄρθη ἡ θεία!...

—Διάβολε! Τὴν ξέχασα! Κατόπιν λοιπόν...

—Ναί! Πρόσεξε! Κάποιος ἔρχεται, ποέπει νὰ φύνουμε...

Καὶ πράγματι, τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ διπλανή τους πόρτα ἄνοιξε ἀπότομα κι' ἕνα τρίτο φάντασμα μὲ πανοπλία φάνηκε νὰ προχωρῆ κατ' ἀπάνω τους.

—Θεέ μου!... Σὲρ Ροῦπεοτ! φώναξε ἡ Αὐρηλία μ' ἕνα τρελλὸ φόβο καὶ ρίντηκε μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Χάρρυ.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως ὁ Χάρρυ νόησε νὰ ν' ἀντιμετωπίση τὸ φάντασμα. Ἔτσι ἡ Αὐρηλία δὲν βοῆκε τὸ στήριγμα ποὺ ζητοῦσε κι' ἀντὶ νὰ βοεθῆ στὴν ἀσφάλεια τῆς ἀγκαλιᾶς τοῦ Χάρρυ, βοέθηκε ξαφνικὰ γάμω. Ὡστόσο ποόφθασε κι' ἀπάχτηκε ἀπὸ τὸ πόδι του. Ἐκεῖνος σκόνταψε καὶ σωριάστηκε δίπλα της, παρασύροντας καὶ τὸ φάντασμα τοῦ σὲρ Ροῦπερτ.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἄνοιξε πάλι ἡ πόρτα καὶ παρουσιάσθηκε ἡ θεία Αὐγούστα. Στὸ ἕνα χέρι της κοατοῦσε τὸ μπαστοῦνι της καὶ στ' ἄλλο ἕνα ἠλεκτρικὸ φανάρι. Ἡ γοηὰ σήκωσε ἀπελπιτικὰ τὸ μπαστοῦνι της καὶ προγώρησε ποὸς τὸ παοάξενο σύμπλεγμα.

—Τώοα θ'ἀνακαλύψω ποιὸς ἀπ'ὅλους εἶνε ὁ σὲρ Ροῦπερτ, εἶπε.

Πρῶτος ὁ Χάρρυ κατώρθωσε ν' ἀπαλλαχθῆ καὶ νὰ σηκωθῆ κι' ἀμέσως ἄρπαξε στὴ δυνατὴ ἀγκαλιά του τὸ μικοότερο ἀπὸ τὰ δυό...φαντάσματα τὴν Αὐρηλία κ' ἔφυγε. Συγχρόνως ἡ θεία Αὐγούστα κατάφερε ἕνα ἐλαφρὸ χτύπημα μὲ τὸ μπαστοῦνι της ἀπάνω στὴ ράχι τοῦ ἀγνώστου μὲ τὴν πανοπλία, ποὺ μάταια προσπαθοῦσε νὰ στηριχθῆ ὀρθός.

—Ἂν εἶσαι φάντασμα, λίγο ξύλο δὲν θὰ σὲ βλάψη! εἶπε κοροϊδευτικὰ ἡ γηρά.

—Ἀηδίες! ἀπάντησε ὁ ἄγνωστος.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Ἕνας Ἰρλανδὸς εὐγενής, ὀνομαζόμενος Οὐάϊλδ, διήνυσε ἄλλοτε μὲ ἄλογο 127 μίλια σὲ 5 ὧρες καὶ 20 λεπτά, δίχως νὰ σταματήση.

Ὁ κόμης ντὲ Μοντγκομερὺ ὅμως, ὅταν διέφυγε ἀπὸ τὴ σφαγὴ τῶν Οὐγενότων, στὸ Παρίσι, τὸ 1572, διέτρεξε μὲ τὸ ἄλογό του 90 μίλια σὲ τρεῖς ὧρες.

—Ὁ σὲρ Ρόμπερτ Κάρεϋ τέλος διέτρεξε μὲ τὸ ἄλογό του 300 μίλια σὲ τρεῖς μέρες.

—Τὴν ἐκπληκτικὴ αὐτὴ διαδρομὴ τὴν πραγματοποίησε πηγαίνοντας ἀπὸ τὸ Λονδίνο στὸ Ἐδιμβοῦργο, γιὰ νὰ πληροφορήση τὸν βασιλέα Ἰάκωβο γιὰ τὸ θάνατο τῆς βασίλισσας Ἐλισάβετ, τὴν ὁποία ἐπρόκειτο νὰ διαδεχθῆ στὸ θρόνο.

—Τὸ μεγαλείτερο χρονικὸ διάστημα ποὺ εἶχε νὰ βρέξη ἐκράτησε ἑφτὰ χρόνια.

—Ἡ ἀνομβρία αὐτὴ ἐσημειώθη στὴν ἐπαρχία Πεῦτα τοῦ Περοῦ.

—Οἱ Ἐσκιμῶοι καὶ οἱ Λάπωνες ὑποφέρουν οἱ περισσότεροι ἀπὸ χρόνιο μαρασμό. Δηλαδὴ πεθαίνουν καὶ σβήνουν σιγά-σιγά, ὅσο περνοῦν τὰ χρόνια.

—Τὸ κακὸ προέρχεται ἀπὸ τὴν κακὴ δίαιτα κι' ἀπὸ τὴν παντελῆ ἔλλειψι χορταρικῶν.

—Τὸν περασμένο μῆνα ἕνας ἐπίσκοπος στὸ Ἐδιμβοῦργο, ἐρευνῶντας στὰ διάφορα παλαιοτωλεῖα, ξετρύπωσε σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἕνα βιβλίο μὲ θρησκευτικὸ περιεχόμενο, τὸ ὁποῖο βρῆκε τοῦ γούστου του καὶ τὸ ἀγόρασε.

—Μόλις ὅμως πῆγε σπίτι του κι' ἄρχισε νὰ τὸ ξεφυλλίζη, παρατήρησε μὲ τρόμο ὅτι ἐπρόκειτο περὶ μιᾶς ἀπολογίας ἑνὸς κακούργου, ὁ ὁποῖος πρὸ μερικῶν ἐτῶν εἶχε διαπράξει ἕνα ἔγκλημα.

—Στὶς πρῶτες σελίδες τοῦ ἔργου αὐτοῦ ὑπῆρχε ἡ βιογραφία τοῦ δολοφόνου ἡ ὁποία ἄρχιζε ὡς ἑξῆς :

—«Τὸ παρὸν βιβλίον εἶνε δεμένο μὲ τὸ δέρμα τοῦ δολοφόνου Οὐίλλιαμ Κόρντερ, ὁ ὁποῖος κρεμάστηκε τὸ 1710 στὴν πλατεῖα τῶν Δικαστηρίων τοῦ Λονδίνου. Εἶνε δὲ ἰδιοκτησία τῆς κληρονόμου τοῦ θύματος Μαρίας Μαρτένγλ».

—Ὁ ἐπίσκοπος, μόλις διάβασε αὐτὲς τὶς λέξεις, ἔχασε τὸ χρῶμα του καὶ λίγο ἔλειψε νὰ τοῦρθη συγκοπή. Πέταξε τὸ μακάβριο βιβλίο ἀπὸ τὸ παράθυρο κ' ἔτρεξε νὰ πλύνη τὰ χέρια του.

—Μὲ τὴν φράση «ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ», οἱ ἄνθρωποι ἐκφράζουν παραστατικώτατα τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς ταχύτητος, μὲ τὴν ὁποίαν γίνεται κάτι.

—Τί εἶνε ὅμως αὐτὴ ἡ ριπὴ καὶ πόσο διαρκεῖ ;

—Ὁ ἔφκτωρ Μ. Γκάρτεν, λοιπόν, βεβαιοῖ ὅτι ὁ μέσος χρόνος μιᾶς ριπῆς τῆς βλεφαρίδος διαρκεῖ περίπου 0.40 τοῦ δευτερολέπτου.

—Τελευταῖα στὴν Ἀμερικὴ ἔγιναν πειράματα μηχανικῆς ἐκκολάψεως αὐγῶν στρουθοκαμήλων, τὰ ὁποῖα ἐσημείωσαν ἀρκετὴ ἐπιτυχία.

—Κατὰ τὰ τελευταῖα τριάντα χρόνια ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη ἔχει ἐλαττώσει τὴ θνησιμότητα τῶν ἀνθρώπων κατὰ 1)100.

—Χάρις στὸν περιορισμὸ αὐτὸ τῆς θνησιμότητος, σήμερα ζοῦν 600. 000 ἄνθρωποι περισσότερο ἀπ' ὅ,τι θὰ ζοῦσαν, ἂν ἡ συνθῆκες τῆς ζωῆς ἦταν ὅμοιες μὲ τοῦ 1900.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

Κ' ἡ φωνή του ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ μίστερ Χόαρ..

. . . . . .

Τὴν ἑπομένη τὸ πρωΐ, ὁ Χάρρυ κ' ἡ Αὐρηλία μπῆκαν στὴν τραπεζαρία πιασμένοι ἀπὸ τὸ χέρι. Ἦσαν χαρούμενοι, γελαστοὶ κ' εἶπαν στὸν μίστερ Χόαρ, ὁ ὁποῖος καθόταν κατσουφιασμένος καὶ διάβαζε τὴν ἐφημερίδα, πὼς μποροῦσε νὰ τοὺς συγχαρῆ. Ὁ γέρο-δικηγόρος τοὺς ἔρριξε ἕνα θυμωμένο βλέμμα κι' εἶπε:

—Νὰ ζήσετε καὶ νὰ εὐτυχήσετε! Εἴσαστε ὡστόσο δυὸ κουτὰ πλόσματα! Τόσο δύσκολο ἦταν νὰ μνηστευθῆτε προτήτερα καὶ νὰ μᾶς ἀπαλλάξετε ὀπ' ὀλες αὐτὲς τὶς σαχλαμάρες;

Οἱ δυὸ νέοι δὲν πρόφθασαν ν' ἀπαντήσουν γιατὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ θεία Αὐγούστα μπῆκε στὴ τραπεζαρία. Εἶχε δέκα χρόνια νὰ σηκωθῆ τόσο πρωΐ.

—Δὲν εἶχα ὕπνο, εἶπε, κι' ἔπειτα ἤμουν ἀνυπόμονη νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ τὴ διασκεδαστικὴ παράστασί σας, χθὲς τὴ νύχτα. Τρεῖς ἠλίθιοι... Χά! χά!...

—Ἐγὼ γνωρίζω ἕναν πιὸ ἠλίθιο κι' ἀπὸ τοὺς τρεῖς μας μαζύ! ἀπάντησε φουρκισμένος ὁ μίστερ Χόαρ. Μὶς Τρέντισχαμ, εἶστε μιὰ γελοία γρηὰ πεισματάρα! Σᾶς ρωτῶ γιὰ τελευταία φορά, θ' ἀλλάξετε ναὶ ἢ ὄχι τὴ διαθήκη ἐκείνη;

—Ὄχι! ἀπάντησε ἡ θεία Αὐγούστα. Κι' αὐτό, γιατὶ μόλις βγήκατε ἀπὸ τὸ δωμάτιο..τὴν ἔρριξα στὴ φωτιά! Νομίζω πὼς μπορεῖς νὰ μὲ φιλήσης τουλάχιστον, Αὐρηλία κ' ἐσὺ Χάρρυ... Μολονότι, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἂν εἴχατε τόσο δὰ μυαλό, θὰ ἔπρεπε νὰ εἴχατε φιληθῆ πρὸ πολλοῦ οἱ δυό σας... Ἀ! Πῶς; Τολμᾶτε; Μπροστά μου!... Ἂς εἶνε! Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς εὐλογήση, ἀγαπημένα μου παιδιά!...